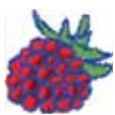

Juraj Raýman
Prázdniny
s Pipom

Ilustrácie Marek Cina

Juraj Raýman

Prázdniny *s Pipom*

Ilustrácie Marek Cina

sloart

Text © Juraj Raýman 2023

Ilustrácie © Marek Cina

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6250-3

Prázdniny vám môže pokaziť mnoho vecí. Úraz, zemetrasenie, výbuch sopky, povodeň či iná prírodná katastrofa. Mne ich ešte pred koncom školského roka zničili vlastní rodičia.

Na úvod treba povedať, že v našej rodine nie je nik ani trocha normálny. Všetci sú vedci a život s nimi je skutočná veda. Nenormálnosť sa u nás dedí z generácie na generáciu a jediným možným vysvetlením, že sa u mňa reťaz pretrhla, je, že ma kdesi našli alebo z roztržitosti vymenili a moja skutočná rodina ma jedného dňa nájde a vyslobodí.

Mama s otcom sa viac než o mňa zaujímajú o podivné živočíšne druhy. O blbé vtákokopyšky, čo sa nerozhodli, či chcú byť cicavcami alebo vtákmi, o blbé vombaty, ktoré kakajú kockaté hovienka, a o blbých tasmánskych diablov, ktorých možno vedecky skúmať len v blbej Tasmánii! Uznávam, možno by Tasmánia nebola až taká blbá, keby na udelenie vstupných víz nevyžadovala sériu očkovaní, po ktorých mi pod

pazuchami navreli hrče ako grapefruitu a zachvátila ma horúčka.

Snívalo sa mi o vombatoch, vtákopyskoch a tasmánskych diabloch. Prespal som vysvedčenie aj prvý prázdninový deň, a keď som konečne otvoril

oči, nebol som v Tasmánii, ale v otcovej niekdajšej detskej izbe.

Došlo mi, že je zle.

Normálni rodičia by v strachu a obavách bdeli nad lôžkom jediného syna. Naši sa potichu vyparili a mňa nechali napospas babke Helenke!

Ani babka Helenka nie je normálna babka, ale dôležitá pani docentka na dôležitej univerzite, a výskumný projekt, na ktorom sa to leto zúčastnila, bol pre ľudstvo natoľko zásadný, že jej neumožňoval tráviť s vnukom letné dni pri prehriatom bazéne mestského kúpaliska. S touto skutočnosťou súvisel „istý organizačný problém“. V preklade: problém so mnou. Do laboratória mali totiž deti vstup zakázaný, pretože podľa vedcov majú sklon všetko rozbiť a neustále vyrušovať detinskými otázkami. Najväčším zástancom

tejto myšlienky bol babkin priamy nadriadený profesor Trieska, ktorého povaha zodpovedala jeho menu, či už pod nechtom alebo v zadku. Ale pre babku Helenku bol profesor génius, ktorý skôr či neskôr privedie celý výskumný tím k Nobelovej cene, a preto odjakživa dávala práci prednosť pred všetkým ostatným.

Keďže babka do laboratória chodiť musela a ja som nesmel, ostalo jej len krajné riešenie. Vzala telefón, dlho-predlho váhala, kým vytočila číslo, a ešte dlhšie čakala, kým to na druhej strane niekto zdvihol.

„Prečo ti to vždy tak dlho trvá?“ podľa odmeraného tónu som si domyslel, že hovorí s dedkom.

„Už som ti vysvetľoval, že mám slabý signál a musím vyliezť na hrušku,“ dychčal do telefónu dedko.

„A čo keby si z nej na nejaký čas zliezol a vrátil sa domov?“

Okamih sa z telefónu ozývalo len šumenie a praskavé zvuky.

„Nehovor, že sa ti za mnou začnelo.“

„Cnie sa Kubkovi,“ zaklamala bezostyšne babka Helenka.

„Nemal o tomto čase prázdninovať s rodičmi v Tasmánii?“

„Dostal alergickú reakciu,“

„Musí byť sklamaný,“ uhádol dedko.

„Je po tebe,“ opravila ho babka, pretože dedkovi zo zásady nikdy v ničom za pravdu nedávala.

„Zdúva sa!“

Kto by sa nezdúval, keby pred ním rodičia uprednostnili vtákopyska?

„Tvoj vnuk ťa potrebuje,“ predniesla prísne babka.

„A to je hádam dosť dobrý dôvod, aby si sa konečne prestal zašívvať v tých svojich Riťkalovciach a vrátil sa domov.“

Riťkalovce sa v skutočnosti nevolajú Riťkalovce, ale Stráne nad Teplicou. Svoj stojedenročný život v nich strávila dedkova prateta Helga, s ktorou sa nikdy nestretol, nikdy ju nenavštívil a o jej existencii sa dozvedel, až keď odišla do večných lovísk a z pomsty, ako tvrdila babka Helenka, mu odkázala svoju rodnú chalútku.

„Tak sadni do auta a príď,“

uzavrela babka a dedko

sa na okamih odmlčal, až som sa preľakol, že spadol zo stromu.

